

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 233.029 van 25 november 2015
in de zaak A. 210.121/XIV-35.218**

In zake : Jan GOFFIN
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Carine Flamend
 kantoor houdend te 1860 Meise
 Vilvoordsesteenweg 101
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

 de LOKALE POLITIEZONE 5359
 BONHEIDEN-DUFFEL-SINT-KATELIJNE-
 WAVER-PUTTE (BODUKAP)
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Cies Gysen
 kantoor houdend te 2800 Mechelen
 Antwerpsesteenweg 16-18
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 3 september 2013, strekt tot de nietigverklaring van “het besluit van de politieraad van de politiezone BODUKAP van 7 mei 2013 waarbij de personeelsformatie van de politiezone wordt gewijzigd en waarbij de functie van directeur voor de directie personeel, logistiek en financiën wordt toegewezen aan een CALOG personeelslid niveau A klasse 2.”

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 231.483 van 9 juni 2015 wordt het debat heropend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 30 september 2015.

Kamervoorzitter Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Verzoeker, die verschijnt in persoon, advocaat Gauthier Bandts, die *loco* advocaat Carine Flamend verzoeker bijstaat, en advocaat Jordi Serneels, die *loco* advocaat Cies Gysen verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Wendy Depester heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De feiten voorafgaand aan het arrest nr. 231.483 van 9 juni 2015 zijn als volgt uiteengezet:

“3.1. Verzoeker is commissaris van politie in de politiezone Bonheiden - Duffel - Sint-Katelijne-Waver - Putte (politiezone BODUKAP).

3.2. Op 7 mei 2013 wijzigt de politieraad de personeelsformatie van de politiezone BODUKAP ‘om de[ze] personeelsformatie in overeenstemming te brengen met de werkelijke toestand.’ Deze wijziging houdt onder meer in dat het ‘uitdovend karakter van commissaris van politie voor de functie van directeur HRM, Logistiek en Financiën’, wordt opgeheven.

Dit is het bestreden besluit.

3.3. Op 25 juni 2013 beslist de Commissie voor Geschiktheid van het Personeel van de Politiediensten (hierna ‘de CGPP’), bij toepassing van artikel 117 van de wet van 14 februari 1961 ‘voor economische expansie, sociale vooruitgang en financieel herstel’, om verzoeker tijdelijk op pensioen te stellen wegens medische ongeschiktheid voor de dienst voor een periode van 12 maanden, ingaand op 1 juli 2013. De Commissie van Beroep voor Geschiktheid van het Personeel van de Politiediensten beslist op 23 september 2013 dat de voormelde beslissing van kracht blijft.

Op 27 maart 2014 verklaart de CGPP verzoeker opnieuw tijdelijk ongeschikt te verklaren voor de dienst voor een nieuwe periode van 12 maanden, ingaand op 1 juli 2014 .

3.4. Op 19 maart 2015 beslist de CGPP dat verzoeker geschikt is voor de dienst vanaf 1 april 2015 bij toepassing van artikel 17 van de voormelde wet van 14 februari 1961.”

3.2. Op 7 mei 2015 brengt de waarnemende korpschef verzoeker op de hoogte dat hij “op basis van artikel IX.I.2 t.e.m. IX.I.7 RPPol en artikel 81 t.e.m. 83 LSW ambtshalve en zonder opzegging definitief met pensioen [gaat] en dit vanaf 1 mei 2015.” Op dezelfde dag wordt de pensioendienst van de overheidssector (PDOS) en het politiecollege hiervan op de hoogte gebracht.

3.3. Op 12 mei 2015 gaat het politiecollege akkoord met de ambtshalve pensionering van verzoeker, met ingang van 1 mei 2015. Op 2 juni 2015 bekrachtigt de politieraad de ambtshalve pensionering van verzoeker en dit met ingang van 1 mei 2015.

3.4. Op 1 juni 2015 legt de Commissie van beroep voor geschiktheid van het personeel van de politiediensten (CBGPP) de verzoeker uit “dat hij gepensioneerd is en dat ze niet meer bevoegd is om het beroep te behandelen zolang de beslissing van het politiecollege voor de pensionering niet vernietigd zou worden” en verklaart zich onbevoegd.

3.5. Het voormelde arrest nr. 231.483 van 9 juni 2015 heropent het debat op de volgende gronden:

“5. Na de sluiting van het debat laat de verwerende partij weten dat op 2 april 2015 de arbeidsgeneesheer oordeelde dat verzoeker ongeschikt is voor de dienst voor een periode van 90 dagen en dat ‘gelet op het feit dat [verzoeker] niet meer over ziektecontingent beschikt gezien de langdurige afwezigheid wegens ziekte de voorbije jaren, [...] onmiddellijk opnieuw het statuut van disponibiliteit in werking [trad] conform artikels IX.I.2 t.e.m. IX.I.7 RPPol’. Voorts stelt zij dat verzoeker sinds 1 februari 2015 aan de voorwaarden voldoet om op eigen verzoek een rustpensioen te krijgen en ‘dat bovendien op basis van voormelde artikels van het RPPol in samenlezing met artikels 81 t.e.m. 83 LSW ambtshalve de pensionering van [verzoeker] dient te worden vastgesteld.’ Volgens de verwerende partij staat het ambtshalve pensioen van verzoeker op heden vast en zij besluit dat verzoeker geen belang meer heeft bij de voorliggende vordering.”

Overwogen werd dat, “aangezien de door de verwerende partij aangehaalde feiten, die volgens haar dateren van na het in beraad nemen van de voorliggende zaak en nog niet het voorwerp kunnen uitmaken van een tegensprekelijk debat tussen de partijen, is er, gelet op hun mogelijke weerslag op

de ontvankelijkheid van de voorliggende vordering, aanleiding om ambtshalve het debat te heropenen”.

IV. Ontvankelijkheid

Standpunt van de partijen

4. Zoals reeds is uiteengezet in het tussenarrest nr. 231.483 van 9 juni 2015, betwist de verwerende partij het actueel belang van verzoeker. Zij zet uiteen dat verzoeker ambtshalve is gepensioneerd en dat hij het voordeel dat hij met de opgeworpen middelen nastreefde, te weten opnieuw zelf de functie van diensthoofd Personeel, Logistiek en Financiën uit te oefenen, door de ambtsontheffing in de toekomst niet meer kan bekomen. Ook een louter moreel belang kan volgens de verwerende partij niet meer in aanmerking komen, omdat de vernietiging van het bestreden besluit geen rechtstreeks voordeel voor verzoeker kan meebrengen. Bovendien kan verzoeker geen succesvolle voorziening meer benaarstigen ten einde de ambtshalve pensionering aan te vechten. De pensionering werd immers louter vastgesteld door het politiecollege en de politieraad. Hierbij bestond er geen enkele discretionaire marge in hoofde van beide organen gelet op de gebonden bevoegdheid van het bestuur zoals die blijkt uit artikel 82 van de wet van 26 april 2002 ‘houdende de essentiële elementen van het statuut van de personeelsleden van de politiediensten en houdende diverse andere bepalingen met betrekking tot de politiediensten’. Zij besluit, met verwijzing naar artikel IX.I.8 RPPol luidens hetwelk de pensionering van een personeelslid aanleiding geeft tot ambtsneerlegging, dat verzoeker met inachtneming van dit artikel niet meer kan terugkeren naar zijn vorige functie.

5. In het verzoekschrift zet verzoeker uiteen dat hij door de bestreden beslissing zich al zijn kansen ziet ontnomen worden om zijn functie van directeur HRM, logistiek en financiën ooit nog opnieuw te kunnen opnemen.

In de “memorie na heropening debatten” herneemt verzoeker zijn betoog dat hij door het bestreden besluit niet meer de functie van directeur van de directie Personeel, Logistiek en Financiën kan opnemen: de wijziging van het organogram snijdt hem de weg af naar zijn vroegere functie. Hij voert aan dat ook na zijn oppensioenstelling vanaf 1 mei 2015 zijn belang “en zeker het morele luik ervan”, onverkort blijft bestaan. Hij betoogt dat de beslissing tot wijziging van het organogram louter en alleen een verkapte tuchtstraf uitmaakt met de bedoeling er voor te zorgen dat verzoeker onmogelijk nog zijn functie kan bekleden. Voorts voert hij aan dat hij in elk geval een voldoende moreel belang bezit, zelfs na de oppensioenstelling, “aangezien de (reeds veelvuldige) maatregelen van verwerende partij telkens opnieuw grote reputatieschade toebrachten bij verzoeker, die voor de ogen van zijn, thans ex-collega’s telkens weer werd duidelijk gemaakt [dat] hij zijn functie niet zou kunnen terugkrijgen.” Hij zet voorts uiteen dat het duidelijk is dat hij “in het publieke licht belachelijk werd gemaakt ten aanzien van zijn collega’s, niettegenstaande de gegrondheid van meerdere verzoeken tot vernietiging en dat hierdoor zijn reputatie en beroepseer zware schade heeft geleden door de beslissing van verwerende partij, de bestreden beslissing inclusief”.

Beoordeling

6. Luidens artikel 19, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan een annulatieberoep zoals bedoeld in artikel 14, § 1, van deze wetten, voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State worden gebracht door elke partij die doet blijken van een benadeling of een belang.

Een verzoeker beschikt over dit rechtens vereiste belang indien twee voorwaarden vervuld zijn: hij dient door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel te lijden en de eventueel tussen te komen nietigverklaring van die rechtshandeling moet hem een direct en persoonlijk voordeel verschaffen, hoe miniem ook.

Het belang waarvan een verzoeker blijk moet geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en hij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak. De aard van het belang kan weliswaar evolueren, maar verzoeker moet minstens aannemelijk maken dat de vernietiging hem een concreet voordeel oplevert.

Het staat aan de Raad van State te oordelen of de verzoeker die een zaak voor de Raad brengt, doet blijken van een belang bij zijn beroep. De Raad van State dient er evenwel over te waken dat de belangvereiste niet op een buitensporig restrictieve of formalistische wijze wordt toegepast (GwH 30 september 2010, nr. 109/2010, punt B.4.3).

Wanneer er twijfel rijst omtrent verzoekers belang, komt het verzoeker toe aan de Raad van State alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat hij in de concrete omstandigheden van de zaak een belang bij de nietigverklaring heeft.

7. Uit het feitenrelaas blijkt dat verzoeker vanaf 1 mei 2015 door de politieraad ambtshalve definitief op pensioen is geplaatst. Deze beslissing is definitief geworden en wordt niet betwist door verzoeker. Dit heeft tot gevolg dat, gelet op deze gewijzigde feitelijke omstandigheden, de inwilliging van het voorliggende beroep tegen de wijziging van het organogram hem geen voordeel meer kan opleveren, nu de pensionering aanleiding geeft tot ambtsneerlegging en verzoeker niet meer kan terugkeren naar zijn vorige functie.

Het initieel belang bij het beroep dat verzoeker in zijn verzoekschrift had aangevoerd, is aldus definitief teloor gegaan.

8. In de mate dat verzoeker meent alsnog een voldoende moreel belang bij het beroep te bezitten omdat volgens hem het bestreden besluit een verkapte tuchtstraf uitmaakt met de bedoeling er voor te zorgen dat verzoeker onmogelijk nog zijn functie kan bekleden, wordt zulks voor het eerst aangevoerd in

de memorie ingediend na de heropening van het debat. Verzoeker beroept zich aldus voor het eerst op een volkomen ander dan het initieel bepleite belang. Aldus lokt hij, zonder dat een rechtsregel van openbaar belang zulks verantwoordt, een nieuw gerechtelijk debat uit. Hij voert evenwel tegen het bestreden besluit geen enkel middel aan waarvan de inwilliging zou doen blijken dat het bestreden besluit als een verkapte tuchtmaatregel moet worden beschouwd, zodat in deze context een nietigverklaring van het bestreden besluit niet zou kunnen leiden tot deze vaststelling en de er uit voortvloeiende morele genoegdoening die deze zou verschaffen.

Wat tot slot het overige morele belang betreft waarop verzoeker in de memorie na de heropening van het debat doelt, blijkt niet dat wat verzoeker op dat vlak nog kan nastreven, uit méér bestaat dan het voordeel om derden te overtuigen van zijn initieel gelijk. Een dergelijk belang heeft slechts een onrechtstreeks karakter dat niet valt binnen de grenzen van het belang zoals bedoeld in artikel 19, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State. Dat beoogde voordeel is immers niet verbonden aan het verdwijnen van het bestreden besluit uit het rechtsverkeer, maar enkel aan het horen gegrond verklaren van de door hem aangevoerde middelen.

9. Uit wat voorafgaat volgt dat verzoeker geen nuttige gegevens ter beoordeling aanvoert die kunnen aantonen dat hij in de concrete omstandigheden van de zaak nog een belang bij de nietigverklaring heeft. De exceptie is in de aangegeven mate gegrond.

10. Het beroep is niet ontvankelijk.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vijftientig november tweeduizend vijftien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Kaat Leus,	staatsraad,
bijgestaan door	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Geert Debersaques